

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 154 (2017), **Duminica a 4-a din Post**
(a Sfântului Ioan Scărarul)

Evanghelia: Marcu 9, 17-32*

În vremea aceea lui Iisus I-a răspuns unul din mulțime: „Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde îl apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată, dar ei n'au fost în stare“. Iar El, răspunzându-le, a zis: „O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? până când vă voi răbda? Aduceți-l la Mine!“ Și I-au adus la El. Și, văzându-L, duhul îndată I-a zguduit pe copil; și căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și I-a întrebat pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când i-a venit aceasta?“ Iar el a răspuns: „Din pruncie. Și de multe ori I-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l piardă. Dar dacă Tu poți ceva, ajută-ne, fie-Ți milă de noi!“ Iar Iisus i-a zis: „Dacă Tu poți crede, toate-i sunt cu puțință celui ce crede“. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: „Cred, Doamne!, ajută necredinței mele!“ Iar Iisus, văzând că năvălește mulțimea, a certat duhul cel necurat, zicându-i: „Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el, și'n el să nu mai intri!“ Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul s'a făcut ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Iar Iisus I-a apucat de mână și I-a ridicat; și el s'a sculat în picioare.

Și după ce El a intrat în casă, ucenicii L-au întrebat ei între ei: „De ce noi n'am fost în stare să-l scoatem?“ Iar El le-a zis: „Soiul acesta de demoni prin nimic nu poate ieși decât numai prin rugăciune și prin post“.

Și ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea; iar El nu voia să știe cineva. Că-i învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului Se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Iubesc, Doamne, ajută ne iubirii mele...

Pr. Constantin Necula

Desigur că nu acestea-s cuvintele Scripturii. Textul pe care Evanghelia zilei acesteia – iarăși praznic – ni-l pune la îndemână se află în capitolul nouă al Evangheliei după Marcu (17-32). Încă un tată. Și încă un fiu. Și iarăși Fiul Tatălui, Care, prin dumnezeiască lucrare, repecetluiește sfințenia relației dintre tată și fiu în istoria mântuirii subiective. Ceea ce ne interesează astăzi este însă legat de o taină mai adâncă decât simpla paternitate. **Evanghelia aceasta este așezată în același capitol îndată după două mari vestiri adresate de Hristos lumii: Schimbarea la Față (Mc. 9, 2-10) și o a doua vestire, a Patimilor (Mc. 9, 11-13),** cele două icoane care impun necesitatea rostirii acestei pericope în Post. **Căci este nevoie să înțelegem deopotrivă slava Învierii dinainte de Înviere, care luminează chipul Dumnezeului Întrupat și valea adâncă a Patimilor prin care El trece, pentru ca Tabor să se facă lumea întreagă și, în contextul acelei înțelegeri, să adâncim vindecarea pruncului demonizat din pericopa zilei.**

Radiografierea dramei fiului este cât se poate de clară, așa cum numai un tată o putea face: “Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu care are duh mut. Și, oriunde îl apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată, dar ei n-au fost în stare” (Mc. 9, 17-19). După toate rigorile medicinei, starea convulsivă a fiului omului acestuia arată o gravă afecțiune, aproape netratabilă la vremea trecerii lui Iisus Hristos prin Țara Sfântă, cum până astăzi ea este greu tratabilă și greu identificabilă ca atare. Și-apoi era o boală umilitoare, zbaterile acestea urâtînd, îndurerând creația și pe Creator. Aici este marea putere a Domnului Hristos. Să identifice corect nu doar boala, ci fundamentul ei neomenesc, fundament care se așază sub fundamentul oricărei boli, lucrare în parte a celui care urăște și întristează lumea. De aceea, trebuie privit – în acest context al străluminării taborice și al rodirii prin Patimă în Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos – întregul episod al vindecării, exorcizării de boală, dacă vreți. Căci, în fond, taina ce se descoperă în reacția lui Hristos este taina Bisericii, aceea care, spre deosebire de momentul de atunci, având pe Hristos ca fundament și pe Apostoli continuatori, nu mai poate lăsa fără soluție practică pe nici unul dintre cei care-și mărturisesc credința într-un volum de dogmatică, dedicat demonologiei (Teologia Dogmatică și simbolică, IV, Demonologia, Ed. Bizantină, 2003, p 158), profesorul Nikolaos Matsoukas spune: “Lumea este creată din iubire, și Biserica, ce se întinde în limitele copleșite de lumina Împărăției lui Dumnezeu – precum în cer așa și pe pământ –, trăiește și se mișcă din iubire, iar tainele Bisericii, precum cămările inimii, precum ramurile copacului și mlădițele viței, întruchipează însuși trupul lui Hristos din iubire. Cu alte cuvinte, iubirea devine țesutul unificator al oricărei relații sociale sau interpersonale a membrilor trupului comunitar și, în cele din urmă, îmbogățește

iertarea păcatelor – precum minunile lui Hristos, care sunt, între altele, și acte sacramentale – și dau viață celor ce se împărtășesc din acest țesut unificator al iubirii. Astfel, membrii, sfințiți prin Sfintele Taine, Îi oferă Mântuitorului Hristos această bogăție a iubirii, adică «bogăția teologiei ortodoxe dincolo de darea de bani», așa cum se spune într-o idiomelă a sărbătorii Nașterii Domnului, care vorbește despre recensământul lui Cezar.“ Iată de unde titlul cuvântului nostru. Acel “Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (Mc. 9, 24), socotit ca fiind cel mai adecvat strigăt al firii umane în cererea de împreună-lucrare cu harul lui Dumnezeu, prin lentila acestor spuse despre elementul constitutiv al Bisericii și Tainelor sale, revine de fapt pururea pe buzele tuturor slujitorilor lui Dumnezeu, pe buzele tuturor Sfinților, ce și-au luat ca ideal și vocație salvarea lunaticilor lumii: “Iubesc, Doamne, ajută ne iubirii mele!...” Fă-te, așadar, desăvârșitul tuturor în toate. De altfel, același profesor al Facultății de Teologie din Tesalonic consemnează în epilogul prezentării demonologiei (op. cit., p 159) un lucru util exegezei noastre: “Învățătura Evangheliei este o ieșire din impas și o biruință împotriva oricărei posedări. În primul rând, ne este de folos să înțelegem că lucrarea biruinței aparține exclusiv Dumnezeului iubirii. Ne este de folos, deci, să acceptăm cu orice preț acest lucru. Acceptarea este a noastră. Nici o suficiență de sine nu ne salvează. De altfel, **mântuirea nu este nimic altceva decât o înălțare creatoare a existenței noastre**. Cu alte cuvinte, putem deveni împreună-creatori. Fiind împreună-creatori, biruim ușor ispita logicii satanice, iar, neutralizând puterea posedării satanice, ne eliberăm de frica de rob și de egocentrism“. Cu alte cuvinte, căpătăm puterea – mereu de Sus – de a ieși din logica satanică a urii, din suficiența de sine (atât de teribil combătută de pasajul din Evanghelie prin acest **text-ectenie** “Cred, Doamne, ajută necredinței mele!...”), căpătăm, așadar, puterea de a iubi, de a ne învinge ne iubirea, partea de întuneric a vieții.

Un tânăr mut și surd ne învață să rostim și să auzim cuvintele de iubire pe care Cuvântul, rostindu-le, ne umple de harul iertării. De ce n-au putut ucenicii să scoată “neamul de draci” din fecior? Să nu le fi crescut suficient iubirea, sau era nevoie ca Însăși Iubirea să fie răstignită, iar din răstignirea Sa să se umple de iubire postul și rugăciunea, pentru ca, prin ele, unelte ale mântuirii, să se dilate Biserica pe măsura iubirii dintre noi? **Nu de puține ori, ca preot, te întrebi ce te mână să simți mireasma dulce a lucrării lui Dumnezeu între dezmoșteniții lumii, între cei care sunt rușinea lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi nerușinate. Și atunci, cauți adânc să afli, în cotlonul cel mai înnoroit al oamenilor din jur, perla de iubire care ține ridicată valoarea cununii fiecărui om. Iubirea lui Hristos, desăvârșita Lui iubire.** Prea ades folosit pentru a exprima lucruri de nimic, ba, chiar păcate nenorocite, termenul de “iubire” se cere restaurat. Mai întâi, postind de păcat și umplându-te de rugăciune. Și **chiar dacă ați uita toate rugăciunile lumii, scrieți-vă pe tabla de carne această rugăciune a zilei dedicată modelului urcușului duhovnicesc, prin “Scara” Sfântului Ioan Scărarul, care ar suna astfel: “Iubesc, Doamne, ajută ne iubirii mele!**

În nedeplinătate fiind, să vină Hristos să le umple pe toate, dăruindu-le desăvârșire prin iubirea Sa. **O, de-ar face El minunea dezmințirii noastre, ca, în glas de dulce cântare a harului, iubirea să ne umple toate!**

Sursa: **Pr. Constantin Necula**, *Iubesc, Doamne, ajuta ne iubirii mele*, Ed. Oastea Domnului, Sibiu

Vitamine duhovnicești

**Sufletul copilului nu va putea uita niciodată deasa
unire cu Hristos prin împărtășanie**

Atât de iubitori de sine am devenit acum, încât nici măcar nu vrem să avem copii, ca să nu ne dăm osteneala să-i creștem. Multe mame, chiar și creștine, preferă să lucreze, dar să nu crească copii, uitând cuvintele Apostolului, că femeia se mântuiește prin naștere de fii, adică prin creșterea copiilor. Iar acelor copii pe care îi avem nu le suntem un model de evlavie. Mai mult decât atât, din contră, prin exemplul nostru rău îi învățăm pe copii minciuna, prefăcătoria, lenea, necuviința față de cei mai mari, vorbele murdare. Îi supărăm prin atitudinea noastră nedreaptă față de cei din jur, iar copiii au un deosebit simț al dreptății și al adevărului. Apoi ne mirăm de ce nu au crescut așa cum am fi vrut noi să-i vedem. Ne este lene să ne rugăm pentru copii, ne este lene să-l împărtășim mai des pe prunc, ne este lene să-l aducem pe copil la biserică. Ne tot plângem că în veacul nostru ateu e greu să crești un creștin. Dar de ce, dacă vă simțiți incapacitatea de a rezolva această problemă, nu apelați la ceea ce este mai important? **Împărtășiți-l pe copil cât mai des posibil și să credeți că sufletul acestui copil nu va putea uita deasa unire cu Domnul Însuși!** Dar aici puteți intra în contradicție, și în loc de folos, să provocați un rău. **Împărtășindu-l pe copil, nu trebuie să-l aduceți la Împărtășanie mecanic, ci să-l învățați să se împărtășească cu evlavie și cu bucurie, îndată ce copilul începe să aibă cât de cât idee.** Nu trebuie să-i spuneți copilului despre Sfânta Împărtășanie asemenea cuvinte profanatoare: **“Să mergem, părintele îți va da puțină miere!”**. Spuneți-i copilului: **“Să mergem să ne împărtășim cu Sfintele lui Hristos Taine!”**. Îmbrăcați-l mai frumos, creați-i în exterior o dispoziție deosebită. Dacă se poate, până la Împărtășanie copilul să se înfrâneze de la mâncare. Din neînfrânarea dragostei noastre părintești, nemăsurată și nechibzuită, adeseori îi răsfățăm atât de mult pe copii, încât creștem niște adevărați egoiști, niște consumatori, care nu vor nici măcar să muncească pentru a-și câștiga mijloacele de întreținere, nici să învețe, pentru a dobândi o specialitate. Le oferim în mod nechibzuit tot ceea ce avem, apoi plângem că la bătrânețe ne dau afară din casă. Doamne, iartă-ne pe noi, păcătoșii!

Sursa: **Arhimandrit Ioan Krestiankin**, *Pregătirea pentru spovedanie*, Ed. Egumenița, 2014, pp. 75-76